

Дженифър Л. Арментраут

БОЖЕСТВА

КНИГА ТРЕТА ОТ ПОРЕДИЦАТА ЗАВЕТЪТ

ПРЕВОД ОТ АНГЛИЙСКИ ЕЗИК
МИЛЕНА ИЛИЕВА

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие: Deity

Copyright © 2012 by Jennifer L. Armentrout

All rights reserved.

Превод Милена Илиева

© Егмонт България, 2022

Редактор Вили Вълканова

Коректор Павлина Върбанова

Издава „Егмонт България“ ЕАД

1142 София, ул. „Фритъф Нансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Мултипринт“ ООД, Костинброд, 2023

Тираж: 1000 бр.

ISBN 978-954-27-2950-1

На Кейли-Мари Гор, Момо Зионг, Валъри Финк, Ви Нгуен и Анджела Месер, задето са такива заклетни фенове на поредицата ... и първи реагираха в „Туитър“. Също на Британи Хауърд и Ейми Грийн от YA Sisterhood само защото са страхотни. Както и на семейство Гриър, задето официално стана първото семейство на поредицата „Заветът“.

Първа глава

ЧЕРВЕНА КОПРИНА ЛЕПНЕСЕ ПО ХЪЛБОЦИТЕ МИ, ПЪЛЗЕШЕ ВПИТА нагоре и подчертаваше всяка извивка. Косата ми беше спуснатата и се стелеше лъскава по раменете като венчелистчетата на екзотичен цвят. Светлините в балната зала улавяха всяко потрепване на червената материя и така, с всяка стъпка, аз сякаш разцъфвах в пламъци.

Той застина с полуразтворени устни, сякаш видът ми му беше отнел способността да прави друго. Топлина се разля по кожата ми. Това нямаше да свърши добре – заобиколени бяхме от хора, той ме гледаше като хипнотизиран, а аз не бях в състояние да си тръгна. Мястото ми беше тук, при него. Това беше правилният избор.

Изборът, който аз ... не бях направила.

Танцуващите около мен забавиха темпо, лицата им бяха скрити зад поразително красиви маски, обсипани със скъпоценни камъни. Натрапчивата мелодия на оркестъра се вмъкна под кожата ми и потъна в костите ми, а след миг танцуващите ми сториха път.

Вече нищо не ни разделяше.

Понечих да вдишам, но той беше откраднал не просто сърцето ми, а и въздуха, от който се нуждаех.

Стоеше неподвижен с черния си фрак, отлят по атлетичното му

тяло. Устните му се извиха в несиметрична усмивка, пакостлива и игрива, той се приведе в кръста и ми протегна ръка.

Коленете ми едва не се подгънаха при първата крачка. Красивите полилеи на тавана осветяваха пътя ми към него, но аз бих го намерила и в пълен мрак. Сърцето му звучеше досущ като моето.

Усмивката му стана още по-широка.

Друго насърчение не ми трябваше. Затичах се към него, роклята се развя след мен като река от алена коприна. Той изправи гръб и ме улови за кръста, аз го прегърнах през врата. Зарових лице в гърдите му и вдишах омайния аромат на океан и горящи листа.

Всички ни гледаха, но нямаше значение. Стъпалата ми дори не докосваха пода на балната зала.

– Колко безразсъдно – прошепна той.

Усмихнах се в отговор, защото знаех, че тайничко обича тази моя черта.

Той ме остави да стъпя, хвана едната ми ръка като за танц, а другата си ръка постави в основата на гърба ми. А когато заговори отново, гласът му беше тих и страстен:

– Толкова си красива, Алекс.

Сърцето ми се изпълни.

– Обичам те, Ейдън.

Той ме целуна по темето, после двамата се завъртяхме в шеметни кръгове. И други двойки се присъединиха към танца; зърнах в движение широки усмивки и странни очи зад маските – изцяло бели очи, без ириса. Побиха ме тръпки. Тези очи... знаех какво означават. Озовахме се близо до един ъгъл и откъм мрака долетяха приглушени викове.

Взрях се в ъгъла на балната зала, потънал в сенки.

– Ейдън?...

– Шшт. – Ръката му запълзя нагоре по гръбнака ми и се спря на тила ми. – Обичаш ли ме?

Очите ни се срещнаха.

– Да. Да! Обичам те повече от всичко.

Усмивката му избледня.

– Повече от него ли ме обичаш?

Застинах в охлабената му прегръдка.

– Повече от кого?

– От него – повтори Ейдън. – Повече от него ли ме обичаш?

Погледът ми се плъзна покрай Ейдън към мрака. Един мъж стоеше с гръб към нас. Притиснал бе тяло в някаква жена, устните му бяха впити в шията ѝ.

– Повече от него ли ме обичаш?

– От кого?

Понечих да се притисна в Ейдън, но той ме задържа на разстояние. Видях разочарование в сребристите му очи и несигурност разцъфна в стомаха ми.

– Ейдън, какво има?

– Не ме обичаш. – Той отдръпна ръце и отстъпи назад. – Иначе нямаше да си с него, нямаше да избереш него.

Мъжът в ъгъла се изви от кръста да ни погледне. Сет се усмихна, погледът му предлагаше цял свят от тъмни обещания. Обещания, с които се бях съгласила, които бях избрала.

– Не ме обичаш – повтори Ейдън и отстъпи към сенките. – Не можеш. Никога не си могла.

Посегнах към него.

– Но...

Беше твърде късно, уви. Танцуващите ме обградиха и аз се изгубих в море от рокли и прошепнати думи. Опитвах се да мина между тях, но не можех да пробия обръча им, не виждах нито Ейдън, нито Сет. Някой ме блъсна и аз паднах на колене, червената коприна се скъса. Извиках първо Ейдън, после Сет, но никой не отвърна на молбите ми. Бях объркана, напразно се вирах от долу нагоре в скритите зад маски лица и в странните очи. Познавах тези очи.

Това бяха очите на боговете.

Седнах рязко в леглото, обляна в пот, сърцето ми щеше да изскочи. Минаха няколко секунди, докато очите ми се нагодят към мрака и ми покажат голите стени на стаята ми в общежитието.

– Какво става, по дяволите? – прокарах ръка по челото си, топло и влажно.

Стиснах насълзени очи.

– Хм? – промърмори полузаспалият Сет.

Кихнах в отговор веднъж, после още веднъж.

– Много секси, няма що. – Той посегна слепешката към кутията с хартиени кърпички. – Не мога да повярвам, че още си болна. Дръж.

Взех с въздишка кутията, притиснах я към гърдите си и измъкнах няколко салфетки.

– Ти си виновен... *апчих!* Ти реши да плуваме в... *апчих!*... студения басейн, кретен такъв.

– Аз не съм болен.

Издухах си носа, изчаках още няколко секунди за следващата кихавица и когато тя не дойде, пузнах кутията на пода. Настинките се оказаха много гадно нещо. За седемнайсет години не бях настивала нито веднъж. Дори не знаех, че мога да настина.

– Ами да, защото си адски специален.

– Правилно разсъждаваш – измънка сънено той.

Завъртях се от кръста и погледнах гневно към тила му. Изглеждаше почти нормален така, отпуснал глава на възглавницата – моята възглавница впрочем. Не приличаше на човек, който след по-малко от четири месеца ще се превърне в Богоубиец. В нашия свят Сет беше нещо като митично създание, а те по правило са красиви и смъртоносно опасни.

– Сънувах нещо много странно.

Сет се превъртя по хълбок.

– Да, добре. Заспивай.

Бяхме се върнали от Катскилс преди седмица и оттогава той

постоянно вървеше по петите ми, дори повече от преди. Не че не разбирах защо го прави – заради случката с фуриите и понеже бях убила чистак. Май беше решил повече никога да не ме изпуска от поглед.

– Крайно време е да се върнеш в своята стая.

Той обърна едва доловимо глава. Сънена усмивка се разля по лицето му.

– Предпочитам твоето легло.

– Аз пък предпочитам да празнуваме Коледа, за да получавам коледни подаръци и да пея коледни песни, обаче – не. Никой не се съобразява с моите желания.

Сет ме дръпна надолу и праметна тежка ръка през кръста ми.

– Алекс, аз винаги получавам каквото искам.

Леки тръпки полазиха по кожата ми.

– Сет?

– Ммм?

– И теб сънувах.

Той отвори едно кехлибарено око.

– Кажу ми, че сме били голи, моля те.

Завъртях очи.

– Ти си пълен перверзник, честно.

Той въздъхна скръбно и се сгуши още по-плътено в мен.

– Значи, не сме били голи.

– Правилно.

Знаех, че няма шанс да заспя, и започнах да дъвча долната си устна. Толкова много тревоги изплуваха едновременно, че ми се зави свят.

– Сет?

– Ммм?

Той завря нос във възглавницата. Имаше нещо чаровно в него сега, някаква уязвимост и детска невинност, които изчезваха напълно, когато беше буден.

– Какво стана, докато се биех срещу фуриите?

Очите му се отвориха в тънки цепки. Не му задавах за първи път този въпрос, откакто се бяхме върнали в Северна Каролина. В битката си с божествата бях показала сила и мощ, каквито би трябвало да притежава само напълно завършен Аполион като Сет.

А една още непробудила се полукръвна? Не. Фуриите би трябвало да ме наричат с лекота и да сервират на поднос розовото ми задниче.

Сет стисна устни.

– Заспивай, Алекс.

Явно нямаше да ми отговори. За пореден път. Обзеха ме гняв и безсилие. Махнах ядно ръката му от кръста си.

– Какво криеш от мен?

– Ставаш параноична.

Ръката му се стовари отново върху корема ми. Понечих да се измъкна от прегръдката му, но Сет само ме стисна по-силно. Изскърцах със зъби и се превъртах по хълбок с гръб към него.

– Не съм параноична, гадняр такъв. Нещо се случи. Вече ти го казах сто пъти. Всичко ... изведнъж стана кехлибарено. Точно като цвета на очите ти.

Той въздъхна продължително.

– Чувал съм, че в ситуации на повишен стрес хората проявяват необичайна сила и острота на сетивата.

– Не беше това.

– Както и че понякога получават халюцинации.

Замахнах назад и за малко да го уцеля по главата.

– Не съм халюцинирала.

– Не знам какво да ти кажа. – Сет вдигна ръка и се обърна по гръб. – Е, днес ще ходиш ли на училище?

Ох, нова тревога. Ако се върнех в училище, означаваше да трябва да се изправя лице в лице с всички, включително Оливия, без подкрепата на най-добрия си приятел. Тежест стегна гърдите ми.

Стиснах силно очи, но бледото лице на Калеб се появи въпреки това, очите му – разширени и невиждащи, дълбоко в гърдите му забит титанов кинжал. Явно само насън помнех как е изглеждал приживе.

Сет се надигна и аз усетих как погледът му пробива дупка в гърба ми.

– Алекс?...

Мразех тази наша суперспециална връзка. Искрено и дълбоко мразех факта, че чувствата ми стигат до него безпрепятствено. Повече никога нямаше да остана насаме със себе си. Въздъгнах.

– Добре съм.

Той не отговори.

– Да, ще се върна в училище, доволен ли си? Маркъс ще откачи, когато се прибере и разбере, че от една седмица не съм стъпвала в час. – Обърнах се по гръб. – Сет?

Той наклони глава към мен. Сенки криеха чертите му, но очите му пронизваха мрака.

– Да?

– Според теб кога ще се върнат?

Имах предвид Маркъс и Лусиен... и Ейдън. Сърцето ми се сви. Свиваше се всеки път, когато си помислех за Ейдън и какво беше направил той заради мен. Какъв риск беше поел.

Сет се подпря на лакът, пресегна се над мен и хвана дясната ми ръка. Преплете пръсти с моите, дланите ни се допряха. Усетих вече познатия гъдел по кожата си. Знакът на Аполиона – който изобщо не би трябвало да го има на дланта ми – се затопли.

Гледах хванатите ни ръце и изобщо не се изненадах, щом забелязах бледите линии, които също бяха част от знака на Аполиона, да пълзят бавно по ръката на Сет към рамото. Обърнах глава и ги видях да се разливат по лицето му. Очите му станаха още по-ярки. Това се случваше все по-често напоследък – и с руните, и с очите му.

– Лусиен каза, че се връщат скоро, може би по-късно днес. – Прокара много бавно палец по линията на руната. Пръстите на

краката ми се свиха, а свободната ми ръка стисна в юмрук завивките. – Никой не е задавал въпроси за чистокръвния Страж. А Доун Самос вече се върна. Явно принудата на Ейдън държи.

Исках да издърпам ръката си. Трудно ми беше да се съсредоточа, докато Сет си играеше с руната на дланта ми. Той, разбира се, знаеше това. И понеже беше гадняр, му харесваше.

– Никой не знае какво е станало в действителност. – Палецът му се плъзгаше много бавно по хоризонталната линия. – И така ще си остане.

Затворих бавно очи. Истината за смъртта на чистокръвния Страж трябваше да си остане тайна, иначе и двамата с Ейдън щяхме да загазим здравата. Не само че едва не се бяхме забили през лялото – а аз взех, че му се обясних в любов, което е строго забранено, – а после бях убила чистокръвен в самозащита. А Ейдън беше използвал принуда върху двама чистаци, за да ме покрие. Убийството на чистокръвен от половинка означаваше смъртна присъда, без значение какви са били обстоятелствата, а на чистаците беше забранено да прилагат принуда върху други чистаци. Иначе казано, ако нещо от случилото се излезеше на бял свят, и двамата щяхме да пострадаме сериозно.

– Мислиш ли? – прошепнах.

– Да. – Дъхът му затопли слепоочието ми. – Заспивай, Алекс.

Нежните движения на палеца му върху моята руна постепенно ме накараха да се отпусна и аз се унесох, забравила напълно за всичките си грешки и решенията, взети през последните седем месеца. Последната ми съзнателна мисъл беше за най-голямата ми грешка – не за момчето до мен, а за онова, което никога нямаше да имам.

Мразех часовете по тригонометрия дори в нормални дни. Предметът ми се струваше напълно безсмислен. На кого му пука за си-

нуси и косинуси, щом единствената цел на обучението ми в Завета беше да стана спец по убиването на разни неща? Днес обаче омразата ми към този час постави нов личен рекорд.

Почти всички ми хвърляха погледи, дори учителката госпожа Катерис. Приведох се ниско над чина си и наврях нос в учебника, от който можех в най-добрия случай само да сричам, дори Аполон да слезеше от Олимп и да ми размахаше пръст. Само един чифт очи ме интересуваха обаче. Другите можеха да си гледат работата.

Погледът на Оливия беше тежък и осъдителен.

Защо, защо не можехме да си сменяме чиновете? След случилото се за мен най-голямото изтезание беше да седя до нея.

Бузите ми пламтяха. Тя ме мразеше, винеше мен за смъртта на Калев. Но не аз го бях убила, а един полукръвен деймон. Аз само го бях накарала да се измъкнем от общежитието въпреки наложения в кампуса вечерен час, и то защо? Заради някаква глупост.

Така че, да, в известен смисъл наистина бях виновна. Знаех го и боговете ми бяха свидетели, че бих дала всичко да променя онази нощ.

Избухването на Оливия на погребението обясняваше защо всички ми хвърляха скрити погледи. Така де, ако помнех правилно, покрай другите неща, които изприказва, Оливия беше изкрещяла, че съм Аполион.

В нюйорския Завет полукръвните хлапета ме мислеха за много готина, но тук... е, тук нещата стояха различно. Срещнех ли погледите на полукръвните си съученици, те бързаха да сведат очи, но не толкова бързо, че да не видя смущението им.

Часът най-после свърши, аз набутах учебника в раницата си и излязох бързешком от стаята, като се чудех дали през следващия учебен час Дийкън ще ми проговори. Дийкън и Ейдън бяха коренно различни почти във всичко, освен че и двамата братя гледаха на половинките като на свои равни, а това беше голяма рядкост сред чистокръвните.

Вървах по коридора, следвана от шепот. Не бях очаквала, че ще ми е толкова трудно да пренебрегна нежеланото внимание. Всяка клетка в тялото ми настояваше да направя нещо по въпроса. Какво обаче? Да им скоча като някоя бясна маймуна и да ги изтрепя всичките? Това едва ли щеше да ми спечели много фенове.

– Алекс! Чакай!

Сърцето ми се смъкна в петите. Викаше ме Оливия. Ускорих крачка и само дето не съборих групичка половинки от долните клакове, които ме гледаха с ококорени и уплашени очи. Защо ги беше страх от мен? Не аз щях скоро да се превърна в Богоубиец. Ама не, Сет го зяпаха, сякаш беше бог. Само още няколко врати – и щях да се скрия в кабинета по технически истини и легенди.

– Алекс!

Познавах този неин тон. Оливия звучеше така, когато с Калеб се караха, което се случваше често – решителна и упорита като магаре.

По дяволите.

Тя напираше по петите ми, а аз бях на няколко крачки от кабинета. Нямах да успея.

– Алекс – настоя тя. – Трябва да поговорим.

– Не сега.

Така де, поредното обвинение, че аз съм виновна за смъртта на Калеб, не беше в списъка ми с приоритети за деня.

Оливия ме хвана за ръката.

– Алекс, трябва да говоря с теб. Знам, че си разстроена, но не само ти имаш право да скърбиш за Калеб. Аз му бях гадже и...

Спрях да мисля. Завъртях се на пета, пузнах раницата си посред коридора и стиснах Оливия за гушата. После я притиснах към стената, високо, така че едва докосваше с пръсти пода. Ококорила очи, тя напразно драпаше по ръката ми.

Стиснах я още малко.

С периферното си зрение зърнах Леа – вече не носеше шина.

Полукръвната деймонка, която ѝ ступи ръката, беше убила Калев. Леа пристъпи напред, сякаш искаше да се намеси.

– Виж, схващам – прошепнах хрипливо аз. – Обичала си Калев. Познай какво? Аз също. Той липсва и на мен. Ако можех да се върна назад и да променя онази нощ, щях. Но не мога. Така че просто ме остави на мира, ако ...

Една ръка с обиколката на моята талия се изстреля от нищото и ме метна два метра назад. Оливия се смъкна по стената и се хвана за врата.

Завъртях се и изпъшках.

Леон, царят на безупречно избрания момент, ме гледаше строго.

– Имаш нужда от професионална бавачка.

Понечих да кажа нещо, но се отказах. Предвид някои от нещата, които Леон беше прекъсвал в миналото, забележката му беше дори по-намясто, отколкото самият той си даваше сметка. А после осъзнах нещо много по-важно. Щом Леон беше тук, значи вуйчо ми и Ейдън също се бяха върнали.

– Ти – обърна се Леон към Оливия. – Влизай в час. – После насочи вниманието си отново към мен. – Ти идваш с мен.

Стиснах зъби, взех си раницата от пода и продължих позорната си разходка по вече претъпкания коридор. Зърнах Люк сред навалищата, но отклоних поглед, преди да съм преценила изражението му.

Леон тръгна по стълбите – боговете знаеха колко ги обичам – и не каза и дума, преди да стигнем до фоайето. Статуите на фуриите ги нямаше, но празното място остави студена дупка в стомаха ми. Щяха да се върнат. Сигурна бях. Беше само въпрос на време.

Той спря рязко и надвисна над мен, два метра и повече чиста мускулна маса.

– Как става така, че колкото пъти те видя, ти винаги си на крачка да сгазиш лука?

Вдигнах рамене.

– Ами, имам талант.

Неохотна усмивка пробяга за миг по лицето му, после той извади нещо от задния си джоб. Приличаше на парче пергамент.

– Ейдън ме помоли да ти дам това.

Стомахът ми се сви на топка. Посегнах да взема бележката с треперещи ръце.

– Той... той добре ли е?

Леон свъси вежди.

– Да. Ейдън е добре.

Дори не се опитах да скрия въздишката си на облекчение, вперила поглед в писмото. Запечатано беше с официален червен печат. Когато вдигнах глава, Леон вече го нямаше. Поклатих глава и отидох да седна на една от мраморните скамейки. Представа си нямах как Леон придвижва толкова неусетно гигантското си тяло от едно място на друго. Земята би трябвало да трепери под стъпките му.

Обзета от нетърпимо любопитство, пъхнах пръст под стъвката и счупих печата. Разгънах писмото и видях в края му изящния подпис на Лаадан. Хвърлих един поглед на съдържанието, после го прочетох по-бавно.

След това го прочетох за трети път.

Стана ми едновременно горещо и студено. Устата ми пресъхна, гърлото ми се сви. Пръстите ми започнаха да треперят, пергаментът – заедно с тях. Четирите кратки думи танцуваха пред очите ми. Само тях виждах. Само за това можех да мисля.

„Баща ти е жив.“

*Други заглавия от
Дженифър Л. Арментраут*

КРЪВ И ПЕПЕЛ

*От кръв и пепел
Кралство на плът и огън
Корона от позлатени кости
Войната на две кралици*

ПЛЪТ И ОГЪН

Сянка в жарта

ЗАВЕТЪТ

*Полукръвна
Чистокръвни*